

WADEND OP WINDE

Winde is tegenwoordig veel meer dan een bijvangst. Ook Ernst Schrijver (31) vist in de zomer en het vroege najaar dolgraag gericht op *Leuciscus idus*. Bepakt met een minimale uitrusting stapte hij half augustus in zijn waadpak de Lek in – met zijn zakken vol brood en de reporter van Hét VISblad in zijn kielzog.

TEKST: BARD BORGER > FOTOGRAFIE: MARK VAN DER ZOUW

Het is nog doodstil op de rivierdijk wanneer Ernst 's ochtends vroeg behoedzaam het water instapt. Staand in het kniediepe water werpt hij een blik over de eerste visstek: een strang omgeven door metershoog riet. Deze smalle en ondiepe zijtak is nergens breder dan vijftien meter, de diepte varieert gedurende de dag. "Bij laagtij staat hier nauwelijks water. Maar nu, vlak voor hoogtij, is het in het midden zo'n anderhalve meter diep", doorbreekt hij zachtjes de stilte in deze groene oase van rust.

"Dat is het moment waarop windes dit soort plekken intrekken op zoek naar voedsel. Een uitgelezen kans om ze wadend te vangen."

WITTE PLUKJES

Ernst loopt voorzichtig door naar iets dieper water en zwiept dan met een felle worp zo'n tien stukjes wit fabrieksbrood richting het midden van de strang. De zakken van zijn visjack zitten er vol mee. Fabrieksbrood is goedkoop en laat in het water volop zout, vet en smaakstoffen los. Daar komen de windes op af. De witte 'plukjes' die op het water drijven, hebben ook praktisch nut: op enige >>

BIJVANGSTEN VAN BLANKVOORN, BRASEM EN ROOFBLEI ZIJN GEEN UITZONDERING EN OOK KRUISINGEN VAN WINDE EN ROOFBLEI KOMEN STEEDS VAKER VOOR

afstand zijn ze nog prima zichtbaar. Het brood om te voeren mag best wat uitdrogen. Voor het haakaas houdt Ernst een paar sneden witbrood apart in een afgesloten zak.

OBSERVEREN

Langzaam maar zeker voeren de stroming en wind de korstjes mee. Zijn hengel laat Ernst vooralsnog onaangeroerd, al hangt het brood wel 'werpklare' aan de haak. "Vis ik wadend op winde, dan begin ik altijd met voeren en observeren", zegt Ernst terwijl hij de korstjes in het oog houdt. "De broodsnippers die ik voer, doop ik eerst heel kort onder water. Ze zuigen zich vol, worden zwaarder en zo kan ik ze verder

werpen. Bijvoorbeeld bij tegenwind is dat handig. Pas zodra ik vissen het brood zie pakken, werp ik mijn haakaas erbij." Dan wordt het echt spannend, want of een azende vis dat brood ook pakt is vooraf nooit met zekerheid te zeggen.

EERSTE SUCCES

Het duurt niet lang voordat de eerste winde zich meldt en zonder pardon drie stukjes brood opslurpt. Terwijl de spanning stijgt, kijkt Ernst hoe gretig de vis verder aast. Dat valt tegen: de winde laat zich nog maar sporadisch zien. Snel knijpt Ernst een extra gewichtje van 0.4 gram op zo'n vijftien centimeter boven de haak, waarna hij zijn aas met

een sierlijke zwiep richting de vis werpt die zich een meter of vijftien verderop bevindt. De dobber gaat direct staan, de haak met het brood zinkt traag naar beneden. Een paar tellen later schiet de dobber al weg. Ernst zet in een flits de haak en ziet zijn matchhengel krom gaan. Het water kolkt, de lijn snijdt door het water. De eerste winde is gefopt!

ONVOORSPELBAAR

"Windes zijn erg onvoorspelbaar", zegt Ernst nadat hij de vis heeft teruggezet. "Soms azen ze als gekken, maar vaak genoeg zijn ze zo sluw als een vos." De ervaring heeft hem geleerd dat voorzichtige windes drijvend brood vaak links laten liggen, maar wél een korstje pakken dat langzaam zinkt. "Die voorzichtigheid verschilt vaak van vis tot vis", zegt de bioloog die van nature is geïntrigeerd door het aasgedrag van vissen en van windes in het bijzonder. "Bij elke winde kies ik vóórdat ik inwerp op basis van hun gedrag tussen een drijvende of zinkende korst. Deze vis aasde duidelijk wantrouwend. Dankzij dat extra gewichtje op de lijn zonk het brood langzaam naar beneden. Precies dat maakte het verschil."

OP ONTDEKKING

Dat de winde vandaag voorzichtig aast, blijkt uit de vangst van de tweede vis een klein half uurtje later. Ook dit exemplaar – een beauty van precies een halve meter – wil alleen een zinkend korstje. Tijdens de tumultueuze drill komt de vis half uit het water. De stek is uitgevist, dus Ernst stelt voor om te verkassen. "Langs de hele dijk vind je dit soort strangen en geulen waar je prima winde kunt vangen", legt hij uit. Meestal blijf ik >>

Winde haken en drillen op afstand gaat prima met een lange matchhengel

Ernst houdt steeds zijn blik op het water gericht, loerend op winde én beducht voor de zuigende werking van passerende schepen. Daarbij is hij licht bepakt, maar maakt een licht en handzaam schepnetje altijd onderdeel uit van de uitrusting. Dit aangezien winde zich vaak lastig beet laat pakken.

>> MATERIAAL

De uitrusting van Ernst voor het wadend vissen op winde is eenvoudig en licht, zodat hij zich op elk gewenst moment kan verplaatsen. Naast zijn hengel draagt hij alleen zijn rugzak en een landingsnetje mee. De rest van zijn spullen zitten in zijn vest.

Onder zijn 3.90 meter lange matchhengel hangt een molen in het 2500-formaat met een goede slip. Op de 16/00 nylon hoofdlijn wordt de felkleurige driftdobber van drie gram aan de bovenkant gestopt door een stuitje. Direct onder de dobber zit een schuifgewichtje (type Drennan Olivette) van drie gram vast op de lijn, zodat de dobber altijd rechtop in het water staat. Via de bloedknoop zit de onderlijn, ook 16/00 dik, rechtstreeks aan de hoofdlijn bevestigd. Aan het uiteinde van de één meter lange onderlijn knoopt Ernst een haak met een brede bocht in maat 6 of 8. De haak moet licht van gewicht zijn, zodat een stukje brood niet zomaar zinkt. Aan de haaksteel knoopt Ernst een 'baitband' (of een Loom band, het rubberen speelgoedelastiekje) waarmee hij het brood op de haak bindt. Moet het aas onder het wateroppervlak worden aangeboden, dan knijpt hij een extra gewichtje van 0.4 gram zo'n vijftien centimeter boven de haak. Dat is precies zwaar genoeg om een klein stuk brood langzaam te laten zinken of suspending net boven de bodem aan te bieden.

‘MIJN HART KLOPT REGELMATIG IN MIJN KEEL WANNEER DE EERSTE KORSTEN ONDER WATER VERDWIJNEN’

'Kribvakken en nevengeulen zijn de plekken waar je winde kunt verwachten'

daarom niet langer dan één uur op een locatie. Zo ontdek ik regelmatig nieuwe stekken.” Zijn visserij beperkt zich niet tot de Lek. “Ik kom hier graag, maar vis ook vaak op kleinere rivieren en stroompjes. Winde vang je bijna overal, dus qua watertype ben ik niet echt kieskeurig.” Ook de afwisseling houdt het voor Ernst interessant. “Nieuw water biedt de uitdaging van het ontdekken. Ik geniet ervan om de puzzel telkens opnieuw op te lossen.”

VOETJE VOOR VOETJE

Wadend vissen vergt wel de nodige voorzichtigheid, weet Ernst uit eigen ervaring. Toen zijn voet eens achter een boomwortel bleef haken, haalde hij bijna een nat pak. “Ook de zuiging van passerende vrachtschepen moet je niet onderschatten”, zegt hij wijzend naar de vaargeul als we bij de derde en laatste stek aankomen. Voetje voor voetje lopen we het brede kribvak in. “De kleiplaten op dit soort stekken zijn eveneens verraderlijk. Je loopt er lekker op omdat ze vlak en hard zijn. Maar als zo’n plaat ineens ophoudt, stap je zomaar in een gat en duikel je voorover. Waden moet je nooit gehaast doen. En houd altijd de omgeving in de gaten, zeker met het oog op grote schepen en de zuiging die ze creëren.”

VERSLAVEND

Ernst blijft ook goed op de korstjes letten en slaat al snel weer zijn hengel krom. Opnieuw heeft een dikke winde zijn brood gegrepen, dit keer wél aan het oppervlak. Hoe verslavend deze visserij kan zijn, blijkt wel als Ernst voor een kiekje poseert met zijn vangst. Zijn blik blijft niet heel erg lang op de vis gericht, maar schiet continu over het water. “Daar aast er nog een”, floept hij eruit terwijl de fotograaf er lustig op los klikt. In gedachten waadt Ernst alweer door het water, loerend op de volgende vangst.